

**การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ
ของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง ***
**ENGLISH SKILL DEVELOPMENT OF THE EMPLOYEES
IN HEMARAJ RAYONG INDUSTRIAL LAND**

ประเพศ ไกรจันทร์

Prapet Kraichan

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

King Mongkut's University of Technology North Bangkok, Thailand

E-mail: prapet_07@yahoo.com

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน รายได้ต่อเดือน และ 2) เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน ทั้งนี้ เพื่อศึกษาปัญหาและแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำนวน 222 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ หาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และวิธีวิเคราะห์ของเชฟเฟ (Scheffe) ผลการวิจัยพบว่า พนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง มีความคิดเห็นต่อความสามารถด้านการฟังและด้านการพูดอยู่ในระดับมากเนื่องจากมีการใช้ทักษะดังกล่าวในการติดต่อสื่อสารทั้งในสถานที่ทำงาน และในชีวิตประจำวันมากที่สุด ความสามารถในการอ่านและด้านการเขียนอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากมีการสื่อสารด้านการอ่านและด้านการเขียนน้อยกว่าและกลไกในการอ่านและการเขียนมีความซับซ้อนมากกว่า ส่วนผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน รายได้ต่อเดือนโดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

* Received 25 August 2020; Revised 10 November 2020; Accepted 13 November 2020

คำสำคัญ: ทักษะภาษาอังกฤษ, พนักงาน, นิคมอุตสาหกรรมเหมราชระยอง

Abstract

The objectives of this research article were: to investigate English skills development of the employees in Hemaraj Rayong Industrial Land classified by gender, job positions, educational level, years of employment, and income, and to make comparisons of English skill development among the employees by gender, job positions, educational level, years of employment, and income to find the problems, and guidelines for the development of the four skills of English. This was a quantitative research. The subjects in the study were 222 employees in Hemaraj Rayong Industrial Land. Taro Yamane's formula was used for calculating the sample size. A questionnaire was used to collect the data, and the statistics used to analyzed the data were frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, One-way ANOVA, and Scheffe's method. The research findings revealed that the overall opinions of the employees in Hemaraj Rayong Industrial Land on their listening and speaking skills were at a high level because they were often used to communicate at the work place, and in their daily life, on their reading and writing skills at a moderate level because they were not often used, and the mechanism of them was more complicated. The comparisons of their four English skills development (listening, speaking, reading, and writing) classified by gender, job positions, educational level, years of employment, and income showed that there was no statistically significant difference at the 0.05 level.

Keywords: English Skills, Employees, Hemaraj Rayong Industrial Land

บทนำ

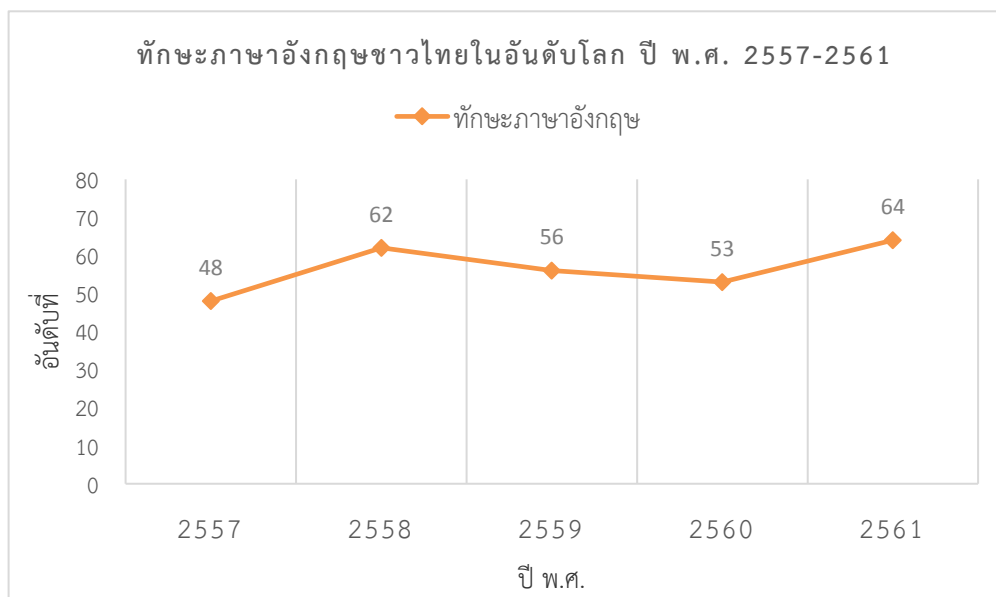
ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศมากที่สุดภาษาหนึ่ง แต่สมัยก่อนประเทศอังกฤษเคยตกอยู่ใต้อิทธิพลทางภาษาของวัฒนธรรมอื่น การใช้ภาษาในการสื่อสารที่ขัดกับภาษาคนท้องถิ่นได้สร้างความลำบากในการสื่อสารค่อนข้างมากจึงมีความพยายามทำให้ภาษาท้องถิ่นกลายเป็นภาษากลางที่คนในประเทศทุกระดับ และทุกสายอาชีพสามารถสื่อสารได้ง่ายขึ้น ส่วนการก้าวขึ้นมาเป็นภาษากลางในระดับนานาชาติของภาษาอังกฤษได้นั้นต้องประกอบด้วยปัจจัยหลายประการตั้งแต่การทำสงครามซึ่งส่งผลให้ดินแดนอาณานิคมต้องใช้ภาษาอังกฤษในด้านการค้าและการทูต ชาติต่าง ๆ ที่ต้องการมี

ปฏิสัมพันธ์กับประเทศอังกฤษก็จำเป็นต้องสื่อสารกับพวกเขาได้ การอพยพก็เป็นปัจจัยสำคัญเนื่องจากผู้ที่อพยพเข้าไปตั้งหลักแหล่งในยุคแรกเป็นคนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก นอกจากการเมืองและเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลสูงต่อภาษาอังกฤษแล้ว วัฒนธรรมก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษากลางของโลกเช่นเดียวกับที่ภาษาละตินเคยเป็นภาษากลางในยุโรป ในขณะนี้องค์ความรู้สำคัญ ๆ ได้เผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านวรรณกรรมยุคเก่าและยุคใหม่ หรือสื่อบันเทิงต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษก็ได้รับความนิยมมากกว่าภาษาอื่น ๆ (กิจจา กำแหง, 2549)

ในปัจจุบัน คงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนไม่น้อย โดยมีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งทุกคนต้องเรียนรู้เพื่อที่จะได้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ (วิชญ์วิสิฐ รัชชาพัชรวงศ์, 2559)

เนื่องจากทักษะทางด้านภาษาอังกฤษมีความจำเป็นและสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารการค้าขาย การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม การเดินทาง การศึกษา และการประกอบธุรกิจหลากหลายประเภททั่วโลกมากกว่าภาษาอื่น ๆ การมีความรู้ในด้านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของพนักงานบริษัทและองค์กรภาคอุตสาหกรรม ดัชนีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษนานาชาติ (EF - English Proficiency Index) ชี้ให้เห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยยังคงอยู่ใน “ระดับต่ำมาก” และจากการสำรวจพบว่า ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของชาวไทยอยู่ในอันดับไม่คงที่ (ดังภาพที่ 1)

ภาพที่ 1 แสดงอันดับของทักษะภาษาอังกฤษของคนไทยในอันดับโลก
ปี พ.ศ. 2557-2561

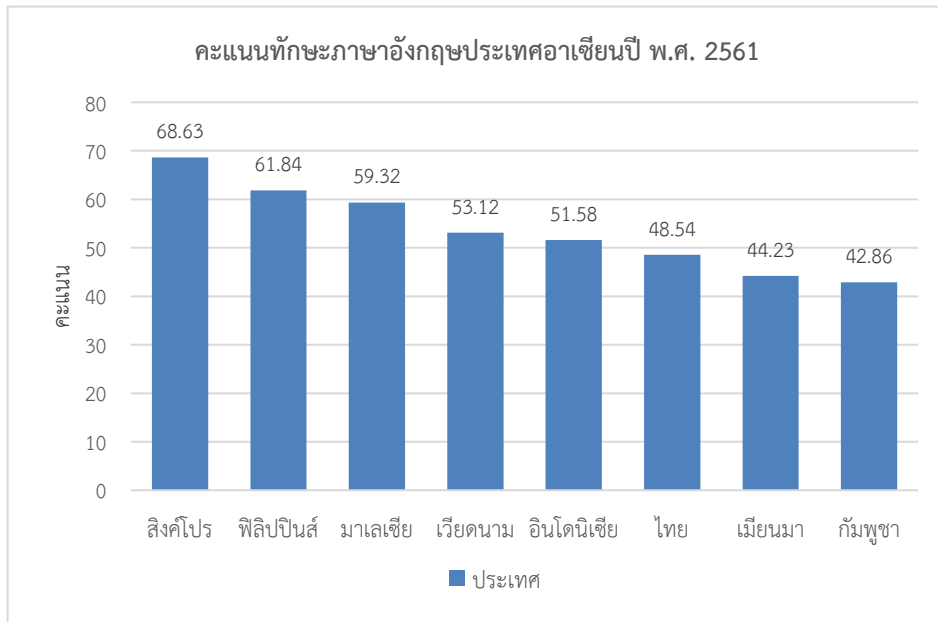
ที่มา: EF EPI (การสำรวจความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่ในประเทศ
ซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาที่ใหญ่ที่สุดในโลก) (EF EPI, 2019)

จากภาพที่ 1 จะเห็นได้ชัดว่า คะแนนทักษะภาษาอังกฤษในปี พ.ศ. 2557 ประเทศไทย อยู่ในอันดับที่ 48 ต่อมาปี พ.ศ. 2558 อันดับของทักษะภาษาอังกฤษนั้นพุ่งขึ้นมาถึงอันดับที่ 62 เมื่อเปรียบเทียบกับปี พ.ศ. 2559 และปี พ.ศ. 2560 เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จนกระทั่งปี พ.ศ. 2561 คะแนนทักษะภาษาอังกฤษมีการพุ่งตัวขึ้นลงจนถึงอันดับที่ 64 ซึ่งเป็น อันดับที่สูงกว่าปี พ.ศ. 2558 และนอกจากนี้ยังมีผลของการจัดอันดับความสามารถทาง ภาษาอังกฤษของ EF หรือ Education First (องค์กรนานาชาติที่เชี่ยวชาญเรื่องการฝึกอบรม ภาษา การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา หลักสูตรการศึกษาเชิงวิชาการและการแลกเปลี่ยนทาง วัฒนธรรม) ในปี พ.ศ. 2555 พบว่าระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศไทยอยู่ ลำดับที่ 53 จาก 54 ประเทศ ซึ่งทำให้เห็นได้ว่าความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของ บุคลากรในประเทศไทยยังอยู่ในระดับต่ำมาก

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาถึงทักษะด้านภาษาอังกฤษของชาติอาเซียน พบว่าประเทศไทยอยู่ใน สถานการณ์ที่น่าเป็นห่วงเช่นกัน ซึ่งวัดจากดัชนีการจัดอันดับ English Proficiency Index (EFI) ที่แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ กลุ่มประเทศที่มีทักษะภาษาอังกฤษระดับสูงมาก ระดับสูง ระดับปานกลาง ระดับต่ำ และระดับต่ำมาก ปรากฏว่า ประเทศไทยถูกจัดอยู่ใน “ระดับ

ต่ำมาก” ทั้งยังอยู่ในลำดับที่ต่ำกว่าอินโดนีเซีย และเวียดนามอีกด้วยดังภาพที่ 2 ซึ่งแสดงทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษของประชากรในกลุ่มประเทศอาเซียน

ภาพที่ 2 คะแนนทักษะภาษาอังกฤษประเทศในอาเซียนปี พ.ศ. 2561
ที่มา: EF EPI (ทั้งนี้ประเทศบรูไนกับประเทศลาวไม่ได้เข้าร่วมประเมินผลด้วย)
(EF EPI, 2019)

ในปี พ.ศ. 2561 ที่ผ่านมา จากผลการสำรวจพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยในระดับอาเซียนถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 6 จาก 8 ประเทศ (ประเทศไทยถูกจัดให้อยู่ในอันดับที่ 16 ของเอเชีย) การจัดอันดับในระดับอาเซียนอ้างอิงจากดัชนีวัดความรู้ทักษะด้านภาษาอังกฤษ English Proficiency Index (EF EPI) ในปี พ.ศ. 2561 ซึ่งประเทศไทยมีคะแนนทักษะภาษาอังกฤษเพียง 48.54 จาก 100 คะแนน (ดังภาพที่ 2) ทั้งนี้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสาร และยังเป็นภาษาที่ใช้ในการทำงาน เมื่อเราต้องติดต่อกับคนต่างวัฒนธรรม ภาษาอังกฤษได้กลายเป็นภาษาที่ถูกใช้อย่างแพร่หลาย และยังเป็นการเปิดโลกกว้างทางความคิด

ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญต่อผู้คนในหลากหลายอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจด้านการนำเข้า - ส่งออก ธุรกิจการท่องเที่ยว ธุรกิจการโรงแรม ธุรกิจสถาบันการเงิน ธุรกิจด้านการศึกษา ธุรกิจการบริการ รวมไปถึงธุรกิจด้านอุตสาหกรรม เนื่องจากในปัจจุบันนี้ องค์กรหลายแห่งให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาอังกฤษในที่ทำงาน หากใครไม่สามารถสื่อสาร

ภาษาอังกฤษได้ โอกาสที่จะได้งานทำก็จะมีน้อยลง ดังนั้นผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบมาก และมีโอกาสในการได้เข้าทำงานสูงขึ้นเช่นกัน (นุราณี โต๊ะโยะ, 2555)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน

2. เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้ได้กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เป็นดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่ชัด ผู้วิจัยจึงขอกำหนดกลุ่มประชากรที่ 500 คน เมื่อเปิดตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane (Yamane, T., 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน ± 5 จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 222 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการค้นคว้าอิสระในครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ซึ่งครอบคลุมตัวแปรตามกรอบแนวคิดและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ มีคำถามจำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความสามารถด้านภาษาอังกฤษของพนักงาน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีคำถามจำนวน 20 ข้อ

ซึ่งมีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ได้ดังนี้

ระดับความสามารถ	ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ
น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ 1 คะแนน
น้อย	มีค่าเท่ากับ 2 คะแนน
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ 3 คะแนน
มาก	มีค่าเท่ากับ 4 คะแนน

มากที่สุด

มีค่าเท่ากับ 5 คะแนน

ในส่วนของเกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษ กำหนดเป็นช่วงคะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49 แปลความว่า	ระดับความสามารถน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49 แปลความว่า	ระดับความสามารถน้อย
คะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49 แปลความว่า	ระดับความสามารถปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49 แปลความว่า	ระดับความสามารถมาก
คะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00 แปลความว่า	ระดับความสามารถมากที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้

1. การคำนวณหาข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจากแบบสอบถามตอนที่ 1 ที่มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ใช้วิธีการหาค่าความถี่ แล้วสรุปออกมาเป็นคำร้อยละ

2. การคำนวณหาข้อมูลการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง แบบสอบถามตอนที่ 2 ที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จากแบบสอบถามตอนที่ 2 จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างด้วยการทดสอบที สำหรับสถานภาพด้านเพศ ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างของตัวแปรเป็นรายกลุ่มสำหรับตัวแปรตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน กรณีพบค่าความแตกต่างเป็นรายกลุ่ม จะวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายกลุ่มเป็นรายคู่อีกครั้งโดยใช้การวิเคราะห์ของเชฟเฟ

4. การคำนวณหาข้อมูลเกี่ยวกับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรม จังหวัดระยอง จากแบบสอบถามตอนที่ 3 ที่มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิด ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา แล้วสรุปออกมาเป็นค่าความถี่ โดยเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีด้านการพัฒนาตนเอง การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการพัฒนาองค์กร การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจกับการเรียนรู้ ปัญหาในการใช้ วิธีการพัฒนาทักษะ และการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ การฟัง พูด อ่าน เขียน

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์เป็นพฤติกรรมที่สำคัญสำหรับการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมมนุษย์จำเป็นต้องสื่อสารด้วยภาษาเพื่อบอกเล่าความรู้สึนึกคิด รวมถึงสาระข้อเท็จจริงต่าง ๆ ตามที่ต้องการ ดังนั้นมนุษย์ทุกคนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษา เริ่มต้นจากภาษาแม่เป็นภาษาแรก แล้วจึงมีการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้นเพื่อการใช้ประโยชน์บางประการ เช่น การศึกษาการค้าขาย การเจริญสัมพันธไมตรี เป็นต้น พิณทิพย์ ทวยเจริญ กล่าวถึงธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศไว้ว่า (รุ่งฤดี แผลงสร, 2560)

1.1 ก่อนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาแม่ของตนเองมาก่อน ทำให้มีแนวโน้มความคิดที่สัมพันธ์กับลักษณะของภาษาแม่ตลอดเวลา การเรียนภาษาต่างประเทศจึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร

1.2 ผู้เรียนมักพบปัญหาด้านวัฒนธรรม และสถานการณ์ที่ต่างไปจากภาษาแม่ ซึ่งเป็นความแตกต่างนอกเหนือไปจากตัวภาษา เช่น การจัดหมวดหมู่สิ่งของ คน ลักษณะอาการ เวลา สถานที่ เป็นต้น

1.3 ปัญหาด้านอายุ การเรียนภาษาต่างประเทศยิ่งผู้เรียนมีอายุมาก ผู้เรียนต้องให้ความสนใจ และความพยายามมากขึ้น เนื่องจากมีความเคยชินกับโครงสร้างของภาษาแม่ และมักนำมาใช้ในภาษาต่างประเทศ หรือเรียกว่า เกิดการแทรกซ้อนของภาษาแม่

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ

ชนิดของภาษา อรุณี วิริยะจิตรา ได้จำแนกภาษาเป็นชนิดใหญ่ ๆ ได้ 3 ชนิด คือ

1. ภาษาแรก
2. ภาษาที่สอง
3. ภาษาต่างประเทศ

2.1 ภาษาแรก หมายถึง ภาษาที่บุคคลพูดได้เป็นภาษาแรก เพราะเป็นภาษาที่พ่อแม่ ผู้เลี้ยงดูใช้พูดกันในกลุ่มครอบครัว เช่น ภาษาแรกของคนไทยส่วนใหญ่ในประเทศไทย คือ ภาษาไทย

2.2 ภาษาที่สอง หมายถึง ภาษาที่บุคคลเรียนรู้หลังจากภาษาแรก ภาษาที่สองนี้อาจเป็นภาษาราชการ หรือเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในการเรียนการสอน ในประเทศที่เคยเป็นอาณานิคม เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ มาเลเซีย ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการหรือ

ในประเทศที่มีภาษาถิ่นมากมายจนจำเป็นต้องกำหนดภาษากลางขึ้นมา เพื่อใช้ในการสื่อสารระหว่างกลุ่มชนในประเทศนั้น เช่น ประเทศอินเดีย กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

2.3 ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ภาษาอื่นที่ผู้เรียนเรียนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารกับผู้ใช้นั้น ทั้งนี้อาจเพื่อจุดมุ่งหมายในการแสวงหาความรู้ เพื่อการท่องเที่ยว เพื่อเหตุผลทางการเมือง หรือการค้า ฯลฯ เช่น คนไทยเรียนภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น หรือจีน เป็นภาษาต่างประเทศ เป็นต้น

ผลการวิจัย

การนำเสนอสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยขอนำเสนอโดยภาพรวม และข้อสรุปผลการวิจัยที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และสมมติฐานของการวิจัยที่ได้ตั้งไว้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือนพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ตำแหน่งกลุ่มหัวหน้างาน ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีอายุการทำงานอยู่ที่ 6 - 10 ปี มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท

ความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง โดยภาพรวมมีความคิดเห็นต่อการศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง อยู่ในระดับมาก ในรายด้านที่มากที่สุด ได้แก่ ด้านการฟัง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ ได้ทราบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามว่าสามารถฟังและจับประเด็นเพื่อนำไปถ่ายทอดต่อได้ สามารถฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษผ่านโทรศัพท์เพื่อโต้ตอบ และสามารถฟังคำสั่งหัวหน้างานที่ใช้คำศัพท์ตามสายงาน สามารถเข้าใจบทสนทนาภาษาอังกฤษและแปลความหมายได้ และสามารถเข้าใจการบรรยายภาษาอังกฤษ เช่น การอบรม ตามลำดับ

ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับการศึกษาการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในด้านการพูด อยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ จึงทราบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามว่า สามารถนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถพูดภาษาอังกฤษถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ สามารถสื่อสารหรือโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษกับหัวหน้างานหรือผู้บริหารได้ สามารถสนทนาโต้ตอบภาษาอังกฤษผ่านโทรศัพท์ให้ผู้ฟังเข้าใจ และ สามารถอธิบายขั้นตอนการทำงานเป็นภาษาอังกฤษได้ ตามลำดับ

ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับการศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของพนักงานในด้านการอ่าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ ได้ทราบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามว่าสามารถอ่านป้ายเครื่องหมายต่าง ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้ เช่น ป้ายเตือน ป้ายระวัง ป้ายความปลอดภัย สามารถอ่านรายงานการประชุม/วาระการประชุมเป็น

ภาษาอังกฤษ สามารถอ่านอีเมลเป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถอ่านคู่มือการปฏิบัติงานเป็นภาษาอังกฤษได้ และสามารถอ่านแล้วสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ ตามลำดับ

ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในด้านการเขียน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อได้ข้อมูลจากความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามว่า สามารถเขียนรายละเอียดของเอกสารเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ใบ Invoice ใบ Packing List ใบเสนอราคา สามารถเขียนกระบวนการทำงานในรูป Flow Chart เป็นภาษาอังกฤษได้สามารถเขียนอีเมลโต้ตอบเป็นภาษาอังกฤษ สามารถเขียนสรุปรายงานการทำงานเป็นภาษาอังกฤษ และสามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ตามลำดับ

2. ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน พบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพด้านเพศ โดยภาพรวมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด การด้านอ่าน และด้านการเขียน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อความสามารถด้านภาษาอังกฤษ จำแนกตามตำแหน่งงาน โดยภาพรวมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด การด้านอ่าน และด้านการเขียน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 4 รายการ ได้แก่ สามารถฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษผ่านโทรศัพท์เพื่อโต้ตอบ สามารถอ่านรายงานการประชุม/วาระการประชุมเป็นภาษาอังกฤษ สามารถอ่านแล้วสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ และสามารถเขียนรายละเอียดของเอกสารเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ใบ Invoice ใบ Packing List และใบเสนอราคา

ส่วนการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด การด้านอ่าน และด้านการเขียน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 6 รายการ ได้แก่ สามารถพูดภาษาอังกฤษถูกต้องตามหลักไวยากรณ์สามารถอธิบายขั้นตอนการทำงานเป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถอ่านอีเมลเป็นภาษาอังกฤษได้

สามารถอ่านแล้วสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ สามารถเขียนสรุปรายงานการทำงานเป็นภาษาอังกฤษ และสามารถเขียนรายละเอียดของเอกสารเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ใบ Invoice ใบ Packing List และใบเสนอราคา

ส่วนการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุการทำงาน ประกอบด้วย 1 - 5 ปี 6 - 10 ปี และมากกว่า 10 ปี โดยภาพรวม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด การด้านอ่าน และด้านการเขียน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 1 รายการ ได้แก่ สามารถเขียนสรุปรายงานการทำงานเป็นภาษาอังกฤษได้

ส่วนการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ประกอบด้วย น้อยกว่า 20,000 บาท 20,001 - 40,000 บาท และมากกว่า 40,000 บาท โดยภาพรวม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด การด้านอ่าน และด้านการเขียน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 3 รายการ ได้แก่ สามารถพูดภาษาอังกฤษถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ สามารถอ่านอีเมลเป็นภาษาอังกฤษได้ และสามารถเขียนรายละเอียดของเอกสารเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ใบ Invoice ใบ Packing List และใบเสนอราคา

อภิปรายผล

ประเด็นสำคัญที่ได้พบจากผลการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยจะได้นำมาอภิปรายให้ทราบถึงข้อเท็จจริงโดยมีการนำเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิงสนับสนุนหรือขัดแย้งได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยจากความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง โดยจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง และด้านการเขียนอยู่ในระดับน้อยที่สุด และมีความเหลื่อมน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนิดา ปานดำรงสถิต ระบุว่า ทักษะความสามารถส่วนใหญ่ของบุคลากรที่ทำงานในธุรกิจโรงแรม คือ การใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูดมากที่สุด และมีทักษะภาษาอังกฤษด้านการเขียนน้อยที่สุด (สุนิดา ปานดำรงสถิต, 2562) ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า ธุรกิจโรงแรมจำเป็นต้องใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูดเพื่อสื่อสาร หรือบริการลูกค้ามากกว่าด้านอื่น ๆ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Lukitasari, N. (ที่ได้ศึกษากลยุทธ์ในการเอาชนะปัญหาการพูดในห้องเรียนของนักเรียนซึ่งผลการวิจัยพบว่า

การพัฒนาทักษะการเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษ มีความยากมากกว่าการพัฒนาทักษะการพูด (Lukitasari, N., 2003)

2. ผลการวิจัยจากความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง โดยจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อยู่ในระดับปานกลางและมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนิดา ปานดำรงสถิตย์ ที่พบว่าในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านการพูด หรือด้านการเขียนส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการใช้หลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ซึ่งการพัฒนาปรับปรุงภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ต้องการหาโอกาสฝึกฝน และใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นโดยจำเป็นต้องเรียนรู้กับเจ้าของภาษา (สุนิดา ปานดำรงสถิตย์, 2562) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Shumin, K. ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงวัย ซึ่งพบว่า การพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่งสำหรับผู้เรียน ผู้เรียนมักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและสำนวนต่าง ๆ เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนการขาดความเข้าใจในสภาพความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (Shumin, K., 1997) ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Lukitasari, N. ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับกลยุทธ์ในการเอาชนะปัญหาการพูดในห้องเรียนของนักเรียน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า อุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ ผู้พูดไม่ได้รับการศึกษาในเรื่องของกลุ่มของคำ ไวยากรณ์ และการออกเสียงอย่างเพียงพอ (Lukitasari, N., 2003) ทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Woodrow, L. ที่ได้ทำการวิจัยความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 ของนักศึกษาต่างชาติ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยสำคัญที่มีต่อความวิตกกังวลใจในการพูดภาษาที่ 2 คือ การพูดได้ตอบกับเจ้าของภาษา เนื่องจากขาดทักษะในการพูดกับเจ้าของภาษาเดิม (Woodrow, L., 2006)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

1) พนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง โดยภาพรวมพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ตำแหน่งกลุ่มหัวหน้างาน ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีอายุการทำงานอยู่ที่ 6-10 ปี มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาท 2) ความคิดเห็นต่อการศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง โดยภาพรวมพบว่า มีความคิดเห็นต่อการศึกษาความสามารถด้านภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง อยู่ในระดับมาก ในรายด้านคะแนนมากที่สุด ได้แก่ ด้านการฟัง รองลงมา ได้แก่ ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน ตามลำดับ 3) ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคลด้านเพศ ระดับตำแหน่งงาน ระดับการศึกษา

อายุการทำงาน และรายได้ต่อเดือน พบว่า การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพด้านเพศโดยภาพรวมพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง ด้านการพูด การด้านอ่าน และด้านการเขียน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนการเปรียบเทียบเป็นรายข้อ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบความแตกต่างของสถานภาพส่วนบุคคลด้านตำแหน่งงาน จำนวน 4 ข้อ ด้านระดับการศึกษา จำนวน 6 ข้อ ด้านอายุการทำงาน จำนวน 1 ข้อ และด้านรายได้ต่อเดือนจำนวน 3 ข้อ ข้อเสนอแนะการนำไปประยุกต์ใช้ 1) องค์กรควรสร้างแรงจูงใจให้พนักงานฝึกทักษะภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้เมื่อต้องการสื่อสารกับกลุ่มหัวหน้างาน หรือระดับผู้บริหารที่เป็นชาวต่างชาติในสถานการณ์จริงได้ และประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน 2) องค์กรควรจัดทำแบบทดสอบความสามารถภาษาอังกฤษให้กับพนักงาน เพื่อชี้วัดว่าความสามารถของพนักงานในแต่ละตำแหน่งอยู่ในเกณฑ์ใด ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป 1) ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาบุคลากรให้มีทักษะในแต่ละด้านเท่าเทียมกัน 2) ควรนำงานวิจัยเดิมไปต่อยอด

เอกสารอ้างอิง

- กิจจา กำแหง. (2549). การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร: ทฤษฎี การฝึกปฏิบัติและปัญหา. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 3(2), 67-84.
- นุรอนัน โตะโยะ. (2555). ผลของการสอนตามแนวคิดวิถีธรรมชาติต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับเตรียมความ. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2560). ศาสตร์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิษณุวิสิฐ รักษาพัชรวงศ์. (2559). ผลของการสอนภาษาอังกฤษตามแนวทฤษฎีธรรมชาติที่มีต่อความสามารถในการฟัง การพูดและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยบทเรียนออนไลน์ที่มีตัวการ์ตูนเป็นหลัก. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 10(พิเศษ), 23-34.
- สุนิดา ปานดำรงสถิตย์. (2562). ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในสถานประกอบการธุรกิจโรงแรม จังหวัดปทุมธานี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี, 5(1), 29-38.

- สุนิดา ปานดำรงสถิตย์. (2562). ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในสถานประกอบการธุรกิจโรงแรมจังหวัดปทุมธานี. เรียกใช้เมื่อ 19 มิถุนายน 2562 จาก <http://www.ptu.ac.th/journal/data/5-1/5-1-3.pdf>
- EF EPI. (2019). EF English Proficiency Index 1016. Retrieved June 24, 2019, from <https://www.ef.co.th/>
- Lukitasari, N. (2003). Students' Strategies in Overcoming Speaking Problems in Speaking Class University of Muhammadiyah Malang, Indonesia. Retrieved June 20, 2019, from <http://eprints.umm.ac.id/id/eprint/5210>
- Shumin, K. (1997). Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities. English Teaching Forum, 35(3), 8-23.
- Woodrow, L. (2006). Anxiety and Speaking English as a Second Language. RELC Journal, 37(3), 308-328.
- Yamane, T. (1973). Statistics an introductory analysis. (3rd ed.). New York: Harper and Row.